

[Viggo Starcke.]

Den højtærede finansminister har i sin fremsættelsestale nævnt, at vi stod overfor to vanskeligheder, som den internationale oprustnings konjunkturer i stigende grad havde påført Danmark, nemlig den meget ugunstige betalingsbalance og den inflation, der hovedsagelig har sin rod i de internationale prisstigninger. I begyndelsen af finansministerens tale siger han altså, at den ugunstige betalingsbalance og inflationen hovedsagelig har sin rod i de internationale prisstigninger, men længere henne i sin tale siger den højtærede minister, at efter beregninger, som regeringen har ladet foretage over bevægelserne i det sidste halvandet år, skyldes kun meget rundt regnet en fjerdedel af prisniveauets stigning opgangen i import- og eksportpriserne, medens op imod tre fjerdedele må føres tilbage til andre faktorer, og dette vil i praksis stort set sige til indkomstforhøjelser her i landet for arbejdere og funktionærer, selvstændige og andre, der lever af dansk produktion.

Se, jeg tror, det er vigtigt at gøre sig klart, at de prisstigninger, som skyldes krigen og oprustningen, der får kul, tin og uld til at stige, er et område for sig, på hvilket Danmark har meget lille indflydelse. Men det er også godt at gøre sig klart, at i det sidste halvandet år er det kun en fjerdedel af prisstigningerne, der skyldes dette område, at vore vanskeligheder bestod før det sidste halvandet år, og at den vigtige del af prisstigningerne, som de tre fjerdedele angår, skyldes faktorer, som ligger indenfor landets grænser. Og dér mener vi fra vor side, at skattepolitikken, de indirekte skatter, de høje renter af pantegælden og den offentlige gæld og en hel lang række indgreb gennem administrationen o. s. v. har et meget stort ansvar. Jeg vil gerne lige nævne, at i årene fra 1913 til 1931 — det er fra året lige før den første verdenskrig til året lige før vi forlod frihandelen og gik ind i planøkonomi og valutacentral — havde Danmark en import, der oversteg vor eksport med hele 5 milliarder kr., og dette skete, uden at gælden forøgedes. Gælden var i 1913 1 milliard kr., og i 1931 var den stadigvæk kun 1 milliard kr. Dette forhold skyldes tildels, at skibsfartens indtægter indgår deri, beregningen af, om det er cifpriser eller fob-priser, men det viser samtidig, at de danske forbrugere, kunder og husmødre, at de danske handelsmænd og købmænd udmærket forstod selv at ordne deres egne sager uden at sætte sig i gæld, uden at have staten som barnepige og uden at have planøkonomien som goldamme.

Jeg vil gerne nævne, at skatterne til stat, amter og kommuner ved århundredskiftet var ca. 120 mill. kr. ialt. Inden tyskerne kom, var skatterne steget fra 120 mill. kr. til omkring 1 000 mill. kr., og i de sidste 10 år fra 1939 til i fjor steg skatterne til ca. 4 000 mill. kr. Man skulle tro, at dette havde været i stand til at mætte den værste skattehungers og tilfredsstille skattekløen; i hvert fald syntes befolkningen, at det var nok, for den mærker det på varepriserne. Og der var oven i købet to ældre partier, som før det sidste valg rettede meget skarpe angreb på de høje skatter, så vælgerne faktisk fik det indtryk, at disse partier ville være med til at nedsætte disse skatter.

Jeg vil gerne tillade mig at citere en udtalelse efter kommunevalget af den højtærede indenrigs- og boligminister. I „Berlingske Tidende“ for den 8. marts 1950 siger ministeren:

„Regeringen må tage varsler af det, der er sket. Det er befolkningens oprør mod skatte- og restriktionspolitikken og mod det socialdemokratiske administrationsvælde. Hvis regeringen ikke kan nå at lægge sin politik om, vil den være sikker på et nederlag ved første valg til folketinget.“

Jeg tror ikke blot, det gælder den socialdemokratiske regering, men jeg tror også, det gælder den nuværende regering. Og hvad ser man så? Nu i efteråret forsøgte man at reparere de skader, som de høje skatter havde forårsaget, ved en ny buket høje skatter af en højde, som man aldrig før havde set den, nemlig for $\frac{3}{4}$ milliard nye skatter. Man foregøglede faktisk vælgerne, at man kunne redde landets økonomi ved at ødelægge borgernes økonomi. Det sviddende salt i sårene efter disse skatter er endnu ikke begyndt at mærkes, men mange forgræmmede ansigter i alle de små hjem er fulde af bekymring for fremtiden.

Men skatterne er da ikke så slemme, forklarer man folk, for selvom skatterne er steget, så er kronen meget mindre værd, og vi er også flere mennesker, og vi får så meget dejligt for skatterne. Ja, noget har skatterne jo levnet endnu, selvom den højtærede finansminister i efteråret kaldte alle Danmarks skatteborgere for ubegrænset skattepligtige personer, noget, som næppe er helt foreneligt med grundlovens § 80. Det er forsåvidt rigtigt, at vi er flere mennesker, og at kronen er mindre værd, men prøver man at regne skatterne ud i den kroneværdi, vi har i dag, og beregne dem for en familie på 4 medlemmer, kommer man til det resultat, at skatterne er steget fra